

817. Veli Leon Todistus, Rakkaan Kutsu & Minun Kirkkoni Vaino

RAKKAAN KUTSU & MINUN KIRKKONI VAINO

21. Marraskuuta, 2020.

(Clare) Rakas Sydänasukkaiden Perhe, minä haluan jakaa meidän nuorimman jäsenemme todistuksen, hänen oli määrä aloittaa opisto viime syksynä, mutta sen sijaan hän tuli tänne oppimaan Jumalasta. Hän oli 19 siihen aikaan ja hän on edistynyt ihmeellisesti. Hän on sittemmin jättänyt maailman taakseen hengellisesti ja hän on ottanut uuden kaavun ja uuden nimen Veli Leo. Tässä hän jakaa todistuksensa.

(Veli Leo) Olkoon Jeesus Kristuksen Armo kaikkien teidän kanssanne, jotka kuulette tämän tarinan.

Tämä tarina, jonka kuulette, sisältää minun elämäni kutsumukseeni asti. Pitäkää mielessä, ennen kuin luette, että minä en ole mikään Pyhimys, vaikka haluankin olla sellainen koko sydämeistäni. Kuitenkin kirjoitan tätä Jumalan Kunniaksi ja toiveella, että se ylentää minun kristittyjä veljiäni ja sisariäni. Tarkoitan tämän kaikella nöyryydellä, kun sanon, että olen kaikkein viheliäisin sielu, mutta Jumala Hänen Armossaan, näyttää kirjoittavan parhaiten rikkonaisilla kynillä.

Minun kutsuni Jeesukselta alkoi loppukesällä 2019. Olin juuri valmistunut lukiosta ja pian olisi ollut opisto elämäni alku, tai niin minä ajattelin. Yritin seurata Jeesusta niin läheisesti kuin pystyin ja kulkea itselleni ”elannon ansaitsemisen” tietä ja perheeni ja kirkon ystävien hyväksynnän voittamista. Vaikka olin innoissani, sydämeni ei silti ollut tyytyväinen, kun ajattelin kaikkia uusia taakkoja, jotka tulivat siitä elämäntyylisestä: kirjat, loputtomat läksyt ja ystäväystymisen uudelleen aloittaminen, kuin myös syyllisyys siitä, että ei ole kykenevä täyttämään muiden odotuksia.

Pian, viikko ennen koulua, Jeesus johdatti minut rakkaan sisaren todistuksen ääreen, hän oli jättänyt kaikki omistuksensa, perheensä ja ystävänsä, tavoitellakseen elämää läheisessä liitossa Jumalan kanssa. Hän jopa siteerasi Pyhiä Kirjoituksia, missä Jeesus sanoo, Luukkaan Evankeliumissa... ”ellei ihminen sanoudu irti kaikista omistuksistaan, hän ei voi olla Minun opetuslapseni.” Tämä tuomitsi minut niin pahoin, että halusin tietää lisää. Kun kuuntelin loput hänen todistuksestaan, olin innoissani ja myös häpesin. Aloin rukoilemaan hartaasti, pyytäen Jumalaa antamaan minun sanoutua irti elämästäni, ollakseni Hänen opetuslapsensa, tietämättä, että Hän todella vastaisi minun rukoukseeni.

Kuuntelin jatkuvasti sisaren todistusta ja joka kerta minussa lisääntyi halu elää tätä elämää. Oli viimein ensimmäisen koulupäiväni iltapäivä, kun Jeesus vastasi rukoukseeni.

Olin juuri lopetellut kaikki oppituntini ja olin kävelemässä kampuksella. Mieleeni tuli ajatus tarkistaa sähköpostini. Näin kirjeen Äiti Clarelta, Sydänasukkaiden perustajalta. Kysyin häneltä muutama kuukausi sitten, ennen koulua, että voisinko tulla vuoristoon, missä hän oli muodostamassa rukousyhteisöä. Mutta en ollut kuullut hänestä, ennen kuin nyt. Kun luin sitä, hän paljasti minulle, että oli Jumalan tahto, että minä tulisin vuoristoon ja olisin osa tätä ihmeellistä rukousyhteisöä.

En voinut uskoa sitä. Claren sähköposti oli todella vastaus rukouksiini. Soitin hänelle välittömästi puhuakseni tästä enemmän. Jännitys sai minut valtoihinsa. Kuitenkaan en tiennyt mitä tehdä. Itkin, kun perheeni ja ystäväni torjunnan pelko sai minut valtaansa. Kuitenkin Clare lohdutti minua tosiasialla, että tämä oli minun päätökseni. Hän sanoi, että minä voisin joko lihottaa jonkun suuren toimitusjohtajan taskuja tai voisin tulla työskentelemään Jeesuksen puolesta ja auttamaan keräämään sieluja Taivaan Valtakuntaan. Sitten kuivasin kyneleeni ja välittömästi kerroin hänelle... ”Minä valitsen Jeesuksen.” Ennen kuin tiesinkään, sinä samana päivänä näin itseni kävelevän Greyhoundin linja-auto-asemalle, ostamaan lippuja Albuquerqueehen, Uuteen Meksikoon.

Vietin suurimman osan matkasta ihmettelemällä, oliko tämä oikea päätös. Pelko ja suru nuijivat minua koko matkan, kun ajattelin itsekseni, ”mitä ihmettä olen tekemässä?” Kolmen kiduttavan päivän jälkeen viimein saavuin Uuteen Meksikoon. Silloin sain viimein tavata Äiti Claren, kasvoista kasvoihin ja hukutin hänen olkapäänsä kyynelilläni.

Kun kulutan aikaani täällä, silloin aloin näkemään kaikki syntini nousevan pintaan. Jostain syystä kärsin äärimmäisestä ja minä tarkoitan äärimmäisestä laiskuudesta, sekä fyysisestä että hengellisestä. En vain voinut päästä yli kaikista minun vioistani ja erehdyksistäni. Muutaman kuukauden kuluttua tunsin kiusausta palata kotiin. Oivalsin, etten ollut todella hylännyt maailmaa ja syntejäni. Ja niinpä minä painiskelin pitkään hengellisesti. Äiti Clare oli tarpeeksi ystävällinen, salliakseen minun palata kotiin, minun täytyi nähdä itse, että maailma ei ollut hyvä. Tämä tuli todella oikeaksi todistetuksi, kun palasin kotiin, kun vastaanotin raakaa vainoa minun kirkoltani.

Esimerkiksi minut tuomittiin karskisti siitä, että uskoin, että Maria voisi esirukoilla puolestanne Jeesuksen kanssa. En oivaltanut sitä, mutta Jeesus salli minun vastaanottaa pirstaleen Hänen Rististään. Kamppailin sisäisesti siitä, kuka minä olin ja mitä Jumala kutsui minut tekemään. Jättämään opiston ja elämään köyhyydessä, ei ollut sellaista, mihin pastori saattoi yhtyä, itse asiassa hän ajatteli, että opisto oli Jumalan tahto minulle. Yhtenä sunnuntaina, kun hän oli kirkossa, he seisottivat minua alttarin edessä ja alkoivat kysymään minulta kysymyksiä, kuten, ”Kuka on Äiti Clare?”, ”Mitä sinä opit?” ja he syyttivät minua, että minua oli petetty ja että olin demonien valtaama. Yritin kertoa pastorin vaimolle nöyryyden, armeliaisuuden, pyhän tottelevaisuuden hyveiden tärkeydestä. ”Ei, se on mitä he yrittivät opettaa sinulle” hän sanoin ja yritti saada minut sanoutumaan irti kaikesta, jota olin oppinut vuorella.

Tarvitsin voimaa ja rohkaisua ja niinpä etsin Äiti Elishaa, joka on uskonnollinen sisar ja jonka todistusta olen kuunnellut uudelleen ja uudelleen. Hän kertoi minulle, jätä kirkko ja että Jeesus halusi minun istuvan Hänen jaloissaan ja oppivan läheisyyttä Hänen kanssaan. Muutaman viikon ajan tein tätä ja lopetin käymästä kirkossa. Mutta yhtenä lauantaina päätin osallistua tapaamiseen kirkossa, sen jälkeen, kun yksi kirkon vanhimmista oli vedonnut sinnikkäästi. Kun tulin sinne, pastori oli todella vihainen ja me olimme kirkon takaosassa, kun hän tarttui minua kaulasta kiinni, heitti minut seinää vasten ja läimäytti minua. Hän kertoi minulle... ”Lakkaa pelaamasta Jumalan voitelulla”, ja kaksi vanhinta vei minut kirkon keittiöön ja he käskivät minun sanoutua irti kaikesta, mitä olin oppinut Uudessa Meksikossa. Minut laitettiin seisomaan kirkon etuosaan ja katumaan kaikkien edessä. He syyttivät minua, että minulla oli demoneita.

Kun olin kärsinyt tarpeeksi, päätin jättää minun entisen kirkkoni, jättäen maailman jälkeeni lopullisesti ja tehdä sen, mitä Jeesus halusi minun tekevän. Minä kaipasin palata turvapaikkaan, kuitenkin Äiti Clare ei sallinut tätä, ennen kuin hän oli varma, että olin saanut tarpeeksi maailmasta ja en enää halunnut pysyä maailmassa. Ponnistelin löytääkseni työpaikan, mutta löysin Wal-Mart kaupasta työpaikan. Tunsin itseni niin eksyneeksi, masentuneeksi, enkä voinut mennä minnekään, koska minulla ei ollut autoa. Käytin osan tuloistani auttaakseni ystävää ja hänen perhettään, jotka olivat sen tarpeessa, mutta vaikutti siltä, että ystävä käytti rahat omiin tarkoituksiinsa ja tämä aiheutti minulle ahdistusta. Tunsin että minua vedettiin kauemmas Herrasta, kun oli himon, tyttöjen kanssa flirttailun, tupakan polton, muiden joukkoon sopimisen kiusauksia.

Jatkoin Äiti Claren kanssa tekstiviestittelyä kysyäkseeni, että voisinko tulla takaisin. Vasta viiden kuukauden jälkeen minut viimein kutsuttiin palaamaan vuorelle turvapaikkaan. Siihen mennessä olin täysin vakuuttunut, että tämä oli Jumalan tahto ja että minusta oli tuleva Hänen pieni ”tyhmänsä” Maapallolle. Silloin Jeesus teki selväksi, että minun tuli sanoutua irti maailmasta täysin ja vannoa köyhyyden valani. Kun tulin kotiin töistä sinä päivänä, ostin lentolipun lähteäkseni muutamaa päivää

myöhemmin. Siispä pakkasin kaikki vaatteeni, enkä kertonut kenellekään kirkossa minun suunnitelmistani. Kerroin isoäidilleni, että olin lähtemässä. Hän oli surullinen, mutta oivalsi, että olin tarpeeksi vanha tekemään omat päätökseni. Päivänä, jolloin lensin, nousin ylös klo 4 aamulla, suuntasin lentoasemalle ja jätin Louisianan. Minulla oli välilasku Dallasissa ja siitä sitten Albuquerqueen missä tapasin Johnin, joka ajoi minut turvapaikkaan.

Kun selvisin takaisin turvapaikkaan, olin pukeutunut kaapuun ja Jumala ilmaisi Hänen ilonsa sallimalla minun vastaanottaa haavan otsaani ristin muodossa. Sitten koin selittämätöntä rauhaa ja onnellisuutta, kun tunsin todella, että Kaikkivaltias Jumala hyväksyi minut.

Muutamaa kuukautta myöhemmin minun entinen pastorini kuoli syöpään ja se suretti minua suuresti, kuitenkin tiesin, että Jeesus vei hänet kotiin olemaan Hänen kanssaan Taivaassa. Minä aina ajattelin sitä, kuinka hän havaitsi minun kutsumukseni Taivaassa. Minä tiesin, että Jumala opetti hänelle totuuden ja hän oli luultavasti onnellinen, kuitenkin aina minulla oli tämä hänen pelkonsa. Vasta muutaman kuukauden kuluttua hänen kuolemansa jälkeen näin hänet unessa. Näin itseni seisomassa entisessä kirkossani ja hän oli edessäni ja kaksi miestä seisoivat takanani.

Hän kysyi sitten, että halusinko minä elää koko elämäni Jumalaa varten. Vastasin... ”Kyllä, Jumalan armolla.” Kaksi miestä, jotka olivat takanani, pukivat minut kaapuun ja kun katsoin entiseen pastoriini, hän otti sitten nyörin ja sitoi sen vyötäröni ympärille, sanoen... ”Aarteita varastoidaan sinua varten.” En tiennyt, mitä hän tarkoitti, mutta kun hän sanoi tämän, hän myös alkoi puhumaan ihmeistä ja siitä, että minun täytyy mennä ulos pelastamaan sieluja Jeesukselle! Olin rakennuksessa ainoa, joka oli puettu kaapuun. Kun ihmisiä tuli kysymystensä ja huoliensa kanssa pastorin vaimon luo, heräsin unesta.

En aluksi ymmärtänyt unta, mutta kun puhuin siitä valvojieni kanssa, tiesin, että olin saanut vierailun häneltä Hengessä ja hän hyväksyi Jumalan kutsun minun elämässäni. Tunsin olevan rauhan tilassa ja olin hyvin onnellinen ja Jeesus vahvisti, että tämä on se paikka, missä Hän minun haluaa olevan.

Siinä kaikki toistaiseksi, kun tätä tarinaa yhä kirjoitetaan tällä hetkellä. Kuitenkin toivon, että se ylentää teitä, minun rakkaat veljeni ja sisareni ja uskokaa todella, että Kaikkivaltias Jumala saa teidän vihollisenne olemaan rauhassa kanssanne, jos te teette Hänen Tahtonsa! AMEN!

(Clare) Mikä ihmeellinen todistus! Kun rukoilen, se innoittaa ja rohkaisee monia nuoria Sydänasukkaita menemään vallitsevaa asioiden tilaa vastaan ja seuraamaan Jeesusta koko sydämestään. Hänellä on suuria asioita varattuna teitä varten. Teidän ikänne ei merkitse, vaan halukkuutenne. Jos Hän voi käyttää 74-vuotiasta naista rakentamaan yhteisön ja maailman laajuisen palvelutoimen, Hän voi myös käyttää teitä. Jos Hän voi käyttää 19-vuotiasta, kokematon, suoraan lukiosta tullutta, sitten Hän voi käyttää teitä myös, jos te vastaisitte Hänen kutsuunsa ja jättäisitte kaiken seurataksenne Häntä!

Veli Leosta on kasvanut ihmeellinen nuori mies, täynnä sellaista hellyyttä, nöyryyttä ja ahkeruutta. Hän todella kamppaili laiskuuden kanssa, kun hän tuli tänne, koska hän ei ollut tottunut kovaan työhön. Kuitenkin hän on nyt yksi ensimmäisistä tulemaan auttamaan, kun joku tarvitsee. Hän on myös hyvin ahkera johdattamaan yhteisön uusimpia jäseniä joka päivä Herran Ehtoolliselle. Kun hän ensin saapui, häntä alettiin kutsua vuoren pyhimykseksi. Kuitenkin me olemme tulleet tuntemaan, että Herra ei halua meidän etsivän tulla ylistetyiksi ihmisten taholta, vaan pikemminkin vastaanottavan kaikki loukkaukset nöyryydellä ja ilolla. Siunatkoon Jumala teitä kaikkia.